

Het huis met de kersenbloesem

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314357

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Ambo|Anthos, Amsterdam

© 2019 Sun-mi Hwang

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Mattho Mandersloot

Oorspronkelijke titel 뒤뜰에 골칫거리가 산다/

Dwitteure golchitgeoriga sanda (Miracle on Cherry Hill)

Oorspronkelijke uitgever Sakyejul Publishing Limited

Omslagontwerp Marry van Baar

Illustraties © Nomoco

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Sun-mi Hwang

Het huis met
de kersenbloesem

Vertaald uit het Koreaans
door Mattho Mandersloot

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Het gebeurde allemaal op een en hetzelfde moment, haast exact tegelijkertijd. Sanghun gaf de voetbal een flinke trap, de bus kwam de hoek om rijden, Meneer Jang stapte zijn winkel uit en Kang beklom de laatste traptrede die leidde naar Kersenheuvel.

Tok!

Kraaaaak!

‘Kijk uit!’

Even leek de wereld stil te staan, als een film die op pauze werd gezet. Het enige dat nog bewoog was de bal. Hij ketste van de bus af, knalde tegen Jangs uithangbord en bleef op de grond om zijn as tollen. Toen kwam de wereld weer in beweging en barstte het rumoer los.

‘Kom, wegwezen!’

‘Mijn bord! Hier blijven, snotapen!’

De jongens vluchtten in de richting van Kang, die opzijstapte en de trapeuning stevig vastgreep. Ook voordat er een kudde schoolkinderen als een orkaan langs hem heen suisde, had hij, vermoeid van de klim, al wankel op zijn benen gestaan. Het gekletter van schoenen op de stenen trap klonk als galopperende paardenhoeven. Net voor ze konden ontsnappen, wist Jang twee jongens in de kraag te

grijpen, Sanghun en Pierre.

De ruit van de bus was gelukkig onbeschadigd. Kersenheuvel was de eindhalte van de lijn en de enige nog overgebleven passagier stond stoïcijns op van haar stoel. Het kleine meisje stapte uit alsof er niks gebeurd was en huppelde vrolijk de winkel binnen. ‘Ben thuis!’ riep ze naar de inmiddels rood aangelopen Jang.

Ook het bord had niets aan de klap overgehouden. Toch kneep Jang de twee jongens nog iets harder in hun nekvel. ‘Etterbakken! Luisteren jullie dan nooit? Ik heb toch gezegd dat jullie hier niet mogen spelen, of niet soms? Nu zit ik met een gebroken bord!’

‘Au! Laat me los!’ zei Sanghun spartelend. ‘We kunnen gewoon nergens anders spelen. En dat bord was al zo!’

‘Let op je woorden, jij. Je zou eens kunnen beginnen met: het spijt me, meneer.’

‘Ik heb het toch gezien, gisteren, met die vrachtwagen. Ze gaven u zelfs geld voor de schade!’

Jang liet de jongens los en zocht om zich heen naar een stok om ze ervan langs te geven. Maar iedere voorbijganger zag dat hij gewoon een boze oude man was die geen raad wist met zijn agressie.

De echte reden dat hij zich zo opwond was de buschauffeur: de gierigaard die zijn winkel als een gratis rustplaats gebruikte en nooit ook maar één pakje

kauwgom kocht. Er stond inmiddels een afdruk van zijn achterwerk in het houten bankje voor de deur en als er toevallig iets te eten lag, stopte hij het stiekem in zijn mond. Soms waagde hij het zelfs om het afval uit de bus in Jangs prullenbak te dumpen. Dankzij de voetbal zag Jang eindelijk zijn kans schoon om zijn gal te spuwen.

‘Heeft je oma je soms geen manieren geleerd?’ brulde Jang.

‘Wat heeft mijn oma er nou weer mee te maken?’ bracht Sanghun ertegen in.

‘Hier, let maar op. Een koekje van eigen deeg!’ Met een diepe frons op zijn gezicht gaf Jang de voetbal een rotschop, waardoor die tot zijn eigen verbazing een behoorlijk eind door de lucht vloog, voorbij de vervallen tuinhuisjes en dwars over de forsythiastruiken. Verder nog dan de ligusterheg die in een kaarsrechte lijn rondom het huis van de Reus stond. ‘Mijn bal!’ kermde Sanghun.

Er nog niet in geslaagd zijn woede te sussen, dwong Jang de jongens op hun knieën met de handen op de rug. Sanghun keek boos op naar Jang, terwijl Pierre zijn ogen gericht hield op de heg waaroverheen de bal was verdwenen.

De buschauffeur trok een kop koffie uit de automaat voor de winkel en ging met een brede glimlach op het bankje zitten. ‘Sukkels. Als jullie gewoon sorry

hadden gezegd, waren jullie nu die bal niet kwijt.’ Sanghun keek venijnig om naar de buschauffeur. ‘Het is anders net zo goed uw schuld. Waarom moest u zo nodig precies op dat moment komen aanrijden?’

‘Sjonge, die durft. Een en al schorriemorrie hier. Ben jij altijd zo onbeschoft? En die kop die je erbij trekt... Pfff! Dat gaat toch niet zo.’

‘Jullie volwassenen zeggen allemaal hetzelfde. Als wij gelijk hebben, zijn we ineens “onbeschoft”,’ protesteerde Sanghun.

‘Ha! Die is leuk! Wat leren die koters tegenwoordig op school?’ De buschauffeur kneep zijn kartonnen koffiebekertje tot een prop en stond weer op. ‘Het verlies van die bal is jullie verdiende loon!’

‘O, die bal is nog niet weg, hoor,’ fluisterde Pierre.

‘Kijk nou, hij kan nog Koreaans ook,’ riep de buschauffeur uit, terwijl hij Pierres donkere huidskleur en zwarte kroeshaar bestudeerde.

‘Gek hè, voor een Koreaan,’ bromde Pierre en hij doorboorde de buschauffeur met zijn blik, die vervolgens zijn keel schraapte en zijn bekertje in de vuilnisbak wierp.

‘Jij dacht dat afvalzakken gratis waren?’ klaagde Jang. ‘Je zou eens een tray frisdrank van me kunnen kopen, in plaats van zo’n schamel kopje koffie...’

De buschauffeur negeerde hem en stapte de bus in.

Bij het optrekken gaf hij een dot extra gas, met een dikke wolk rook als afscheidscadeau.

‘Niet goed snik, die man! Ugh ugh!’ zei Jang proestend, terwijl de bus om de hoek verdween.

Deze halte bestond alleen in naam; in feite was het niet meer dan een kaal stuk grond op de top van Kersenheuvel, de enige vlakke en onbegroeide plek te midden van de omliggende heuvels. De bus stopte hier, Meneer Jang rustte hier op zijn bankje uit van het vakkenvullen en bij gebrek aan een echt speelveld voetballen de kinderen hier. Dat er zo nu en dan wat gebeurde was logisch. Maar dat alles tegelijk gebeurde, dat niet.

Kang, die de scène van een afstandje had bekeken, kwam nu rustig aangelopen en zette zijn rugzak op het bankje om er vervolgens zelf naast te gaan zitten en het zweet van zijn voorhoofd te deppen.

‘Heeft u misschien trek in iets verkoelends?’ vroeg meneer Jang, terwijl hij de vreemdeling gadesloeg.

Zonder antwoord te geven op zijn vraag staarde Kang de winkelier een tijdje aan en knikte uiteindelijk van ja. Jang wist niet hoe vlug hij de vrieskist moest gaan opentrekken en kwam terug met een kegelvormig ijsje. Het ontging hem dat er heel even een grijns op Kangs gezicht verscheen.

Bij het zien van de butts in het midden van het ijsje, verkreukelde ook Kangs gezicht. Wat hem ontstem-

de was niet zozeer de butts als wel de productiedatum op de verpakking: een jaar en negen maanden geleden.

Jang had het onmiddellijk door. ‘O, maakt u zich geen zorgen. Ijs bederft niet, hoor. En die butts is natuurlijk omdat hij tussen de andere ijsjes lag. Ijs van zo’n hoge kwaliteit verkoopt slecht in deze buurt, snapt u wel.’

Kang overhandigde hem met tegenzin een biljet.

‘*Aigu*, een gloednieuwe flap. Weet u, ik ben de slechtste niet. Eigenlijk moet ik hier 2000 won voor rekenen, maar u krijgt van mij 500 won korting.’

Alsof hij de vrijgevigheid zelve was presenteerde Jang het wisselgeld, maar Kang nam het niet aan. Met een brede glimlach probeerde Jang de munt in zijn spaarpot te laten vallen, maar hij miste ongemerkt de gleuf, waardoor de munt op de grond belandde en naar de jongens toe rolde. Kang zag hoe Sanghun, die nog altijd op zijn knieën zat, de munt van de grond griste en hem zonder aarzelen in zijn zak stopte. De twee maakten kort oogcontact, totdat Sanghun nonchalant wegkeek.

‘Bent u helemaal komen lopen?’ ging Jang verder. ‘Wist u soms niet dat er een bus rijdt? Ach, zo te zien zijn uw knieën nog niet vastgeroest...’

Kang fronste bij het horen van Jangs botte opmerking.

‘Hij heeft overigens achttienhonderdzevenenzeven-tig treden, die trap,’ veranderde Jang snel van onder-werp. ‘Ik zeg maar zo: ik zit liever in de bus, ook al neemt hij een omweg.’ Hij glimlachte joviaal, terwijl hij Kang van top tot teen bekeek.

Kang nam zijn hoedje af, depte nogmaals het zweet van zijn voorhoofd en zette zijn hoedje weer op.

‘Trouwens, u komt me niet bekend voor en aan-gezien hier weinig te zien valt, neem ik aan dat u iemand komt opzoeken? Ik ken deze plek op mijn duimpje, als prominente burger. Ik weet alles over iedereen, tot het aantal lepels dat ze thuis in de la hebben liggen aan toe.’

Kang keek Jang onderzoekend aan. Het stond Jang allerminst aan dat deze vreemde man hem zo aan-staarde, maar een winkelier heeft zijn klanten nu eenmaal niet voor het uitkiezen.

‘Prominente burger...’ mompelde Kang hem na.

‘Precies ja! Er is geen mens die hier zo lang woont als ik. En dan run ik ook nog deze geweldige win-kele. Zegt u eens, naar wie bent u op zoek?’

‘U ziet het verkeerd,’ zei Kang met een zekere verhe-venheid in zijn stem.

Dat korte zinnetje was genoeg om Jang te doen ver-moeden dat hij en Kang uit ander hout gesneden waren, wat hem enigszins ontmoedigde. Maar Jang liet zich niet uit het veld slaan; hij maakte hier de